

(Вечерње новости, 7.8.2010)

Од времена Резолуције Информбироа, од одбацивања плана 3-4 и одбијања споразума у Рамбујеу, није се чуло историјски значајније и гласније „НЕ“.

ДИНАР је тог дана баш био заозбиљно запео у намери да замени 107 себе за један евро, а Народна банка је весело саопштавала да је постигнут нови рекорд у курсу домаће валуте, а односу на ову европску. Нека нова психолошка граница у мењачницама само што није била пробијена... А онда је у земљи све стало.

Вест је била запрепашћујућа. Од времена Резолуције Информбироа, од одбацивања плана 3-4 и Венс-Овеновог решења за Босну и Херцеговину, од одбијања споразума у Рамбујеу, ма и од одлуке Међународног суда правде о Косову - није се чуло историјски значајније и гласније „НЕ“.

У тим тренуцима, многи Владини печати зауставили су се у ваздуху и тако одложили печатрање још неке од молби међународним финансијским институцијама, а за повећавање нашег спољног дуга од 23,6 милијарди евра. Белгијски преговарачи ангажовани у куповини јединог преосталог малопродајног ланца у практично домаћем власништву рекли су осталим учесницима у преговорима: „А да ми сачекамо да видимо како ће ово да се заврши?“ Неколико стотина хемијских оловака и наливпера застало је у потписивању 450 отказа које дневно добијају запослени у Србији. И извоз је на тренутак стао, угрозивши наше претпоследње место у Европи и озбиљно запретивши да нас претекне добрано захуктала последња Албанија.

Из света су стизале знатижељне и забринуте реакције. Први се јавио Бан Ки Мун и питао да ли ће доћи до заокрета у српској спољној политици, с обзиром на нову крилатицу „Фоксово је Србија!“. Европска унија и НАТО упутили су оштру ноту упозорења Србији, тражећи да се досадашње методе испирања мозга становништва Србије наставе по сваку цену и током евроатлантских интеграција. Руски енергетски аналитичари изразили су забринутост због угрожавања музичке „Јужне пруге“, што представља својеврстан атак на Јужне Токове генерално. Кинеска влада запитала се да

ли је то Мао Цедунг напрасно добио нове следбенике у Србији, с обзиром на то да у тој земљи изгледа управо почиње културна револуција? Најгласнији у реакцијама били су представници Турске, који су протестовали што се њихов мелос и култура у Србији угрожавају на тако бруталан начин.

А криза се настављала, без изгледа за крај. Медијски аналитичари већ су спремили прогнозе за нове програмске садржаје на популарној телевизији. Радним данима ће се емитовати „Пинксајдер“, сем петком, када ће се приказивати „Пинком у 22“. Викендом иде „Истина о кичу, одговорност за шунд и помирење са културом“. Свако поподне иде „Интервју са Југославом Ћосићем“, у коме сваки пут друга женска особа, силиконима и ботоксима ишприцана по целом телу, интервјуише једног те истог, запрепашћеног, новинара конкурентске телевизије. А субота вече је резервисана за балет Народног позоришта, што и није неки продукцијски проблем, јер у том термину већ постојеће балерине само треба да поскидају нојево перје, чизме са штиклем и платформом висине 35 центиметара и обуку сукњицу „пачку“ преко изазовног доњег веша, у коме су до сада наступале.

Ствар је претила да измакне контроли, напетост је достигла врхунац, саобраћај је стао и на просторима ван београдских мостова. Птице више нису певале, људи су на улицама застали, као некад 4. маја у 15.05. Све је утихнуло. Сви су чекали какво ће разрешење бити. Само се са Дедиња чуо тужни вапај хармонике, која је дуго и неутешно завијала под затвореним и ролетнама заптивеним прозором медијског магната. Онда се ролетна подигла, прозор се тек толико отворио, хармоника је престала да свира, чуо се радосни јецај, капање многобројних суза радосница, понеки пољубац у руку и свему беше крај.

И живот је могао да настави да тече даље. Отпао је зарђали шраф са скеле у Народном музеју, пауци су наставили да плету своје мреже у прашњавим салама Домова културе, библиотекарке су и даље неутешно брисале књиге магичном крпом и чекале своје магичне читаоце, чланови и директор Филхармоније су завршавали молбу за колективни азил у некој пристојној земљи, а Ева Рас је то вече сањала како има пензију од 2 милиона евра годишње.

Динар је, иначе, од тада у благом порасту.

(у знак сећања на Феликса Пашића, великог човека са мог малог екрана)